

Kirillova ošklivá hra

GLOSA

Filipa Breindla

Málokterá slova vystihují podstatu křesťanského myšlení jako ta Ježíšova k Nikodémovi: Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby měli věčný život ti, kteří v Boha věří (srov. Jan 3,16). Moskevský pravoslavný patriarcha Kirill I. mluvil o ruských vojácích válčících proti Ukrajině jako o protagonistech podobné vznešené sebeoběti. Vede je prý smysl pro povinnost, a pokud při plnění svých úkolů zemřou, obětovali se pro druhé a tento čin smývá jejich předchozí hříchy – jak prohlásil patriarcha.

Ponechme stranou, že alespoň podle ruchu na hraničních přechodech z Ruska to úplně nevypadá na to, že by ruští muži hořeli touhou po slibovaném vstupu do věčného ráje. Všimněme si spíše, jak se v patriarchových ústech ohýbají i klíčové výroky evangelia, aby je dal do služeb moskevského politického režimu. Co bude příště? Ježíšova blahoslavenství? Zlaté pravidlo? Nebo rovnou křížová cesta?

Dávat křesťanství do mocenských služeb nefunguje, což se v minulých staletích bolestivě ukázalo. A jak vidíme v dnešní Moskvě, vede to ke zneužívání Ježíšových slov, k ošklivé hře s lidmi, která má až znepokojivě mnoho společného s verbováním islamistických bojovníků radikálními imámy.

S rozumem, ne za ručičku

GLOSA

Filipa Breindla

„Ale třeba Bahňáka,“ odpověděl trochu neprozíravě Mirek Dušín na dotaz, zda volí „Losnu, nebo Mažňáka“. Zlehčováním nadcházejícího klání o Velkého Vonta, hlavy Stínadel, úplně nepomohl snaze Rychlých šípů splynout s kluky z druhé strany Rozdělovací třídy. Mirek Dušín s kamarády se ale brzy zorientovali, a nejen to: jakmile Rychlé šípy zjistily bližší souvislosti, zejména ty špinavé v pozadí Mažňákovy kandidatury a spojení s tragickým osudem Jana Tleskače, daly své cenné poznatky k dispozici druhému uchazeči o vedení klukovských Stínadel – Losnovi.

Nejsme ve Foglarově příběhu, ale měli jsme stejnou možnost udělat si obrázek o situaci kolem prezidentských voleb, které jsou při vší úctě k Vontům mnohem důležitější. A lze také říci, že letos je volba mimořádně přehledná, pokud jde o osobnosti a hodnotové zázemí dvou finalistů. I tak nemusí pro někoho být snadné dospět ke konečnému rozhodnutí, není ale namístě volat po tom, aby nás někdo, nejlépe s autoritou v církvi, vyslal do volebních místností s jasným zadáním, čí lístek hodit do urny. Nepotřebujeme vodit za ručičku, chce se po nás jen rozumné vyhodnocení situace. Na to nemusíme být Mirkem Dušínem.

Nagano nám byl čert dlužen

Slavná vítězství na přelomu milénia přinesla i sebeklam, který ničemu nepomohl

[Marek Švehla](#)

Jak dobře věděl a popsal Karel May, indiáni usedali u táborových ohňů a vyprávěli si velké příběhy, které v minulosti zažil jejich kmen. V našich časech a zeměpisné šířce vystřídala táborové ohně televize, ale vyprávění slavných příběhů přetrvává i mezi zdejšími domorodci. Jeden z těch nejslavnějších, který všichni znají, se jmenuje Nagano.

Minulý týden uplynulo od velkého vítězství českých hokejistů na olympiádě v tomhle japonském městě dvacet pět let a Češi si výročí užili. Televize promítla záznam všech zápasů, do rozhlasového studia dorazili zavzpomínat hlavní aktéři a zástupy lidí na sociálních sítích sdělovaly, jak tehdy to prvenství v turnaji století prožily.

To jsou individuální radosti. Z pohledu zdejšího hokeje je ale spíš na místě se ptát, jaký otisk v něm vlastně tenhle úspěch zanechal. A nutno přiznat, že paradoxně nijak dobrý.

Znalci s oblibou říkají, že velké sportovní úspěchy jsou něco jako živá voda dalšího zájmu o sport. Euforický prožitek z vítězství způsobuje, že víc dětí chce být jako Hašek nebo Jágr a hlásí se do sportovních klubů, které cestu k vrcholu zprostředkují. Po zvýšeném zájmu dětí totiž v dobře propracovaném systému sportovní výchovy logicky přicházejí i triumfy. Česká realita však byla jiná: po Naganu přišlo uspokojení, ale nikoliv další úspěchy.

Dobrá léta před námi

Výsledky českých týmů krátce po Naganu ukazují, že na přelomu milénia mělo Česko mimořádně silnou hokejovou garnituru. V nejbližších letech po Naganu získali senioři rekordní tři tituly mistrů světa za sebou (1999, 2000, 2001), junioři dva tituly (1999, 2000). Euforie tedy trvala další roky. Pokud by se ale dostavilo něco jako „efekt Nagano“, dalo by se to pozorovat nejdříve po pěti, deseti letech - s tím, jak by dorůstali mladí hokejisti. Jenže nic takového ani s odstupem není vidět.

Juniorská reprezentace získala po dvojici titulů v dalších letech už jen dvakrát bronz (2005, 2023) a spíš šla cestou až propastného zaostávání za nejlepšími týmy světa. Senioři na tom nebyli výrazně lépe: po zlatém hattricku následovalo dvakrát zlato (2005, 2010), jedno stříbro (2006) a třikrát bronz (2011, 2012, 2022). Dvěma posledním dekadám ale dominuje spíš trauma dlouhých let bez medaile (2013-2021). Navíc při měření sil se skutečně nejlepšími hráči světa na olympijských hrách nebo Světovém poháru se jakékoliv opakování Nagana stalo zbožným přáním.

Nejde samozřejmě jen o skóre. Český hokej i kvůli falešnému pocitu vlastní kvality ztratil v letech po Naganu úzké spojení s moderními herními trendy. Domácí nejvyšší soutěž neprojevila dostatek kvality a zájmu o mladé hráče, takže největší talenty utíkají hned po základní škole do Kanady, Ameriky, Švédska nebo Finska, aby se tam naučili hokej i sportovní motivaci. V Česku nefunguje spojení mezi sportem a školou, takže české kluby nevedou mladé sportovce ani ke vzdělání, které by jim dalo perspektivu pro případ, že od hokeje odejdou.

Diskuse kolem českého hokeje je plná nespokojenosti a skepse. Na tapetě bývá nekompetentní vedení hokejového svazu, které často něco mění a není jasné proč. Majitelé extraligových klubů, kterým málo leží na srdci zájem českého hokeje jako celku. Špatně placení nerudní trenéři mládežnických týmů. Rodiče malých hokejistů, kteří chtějí mít ze svých dětí hvězdy a všechno vědí nejlíp. Atd.

Český hokej - to je ale i nosná tradice, spousta nezištné práce, talentu a ochoty poučit se ve Švédsku nebo Finsku, kde to momentálně umí lépe. Možná má tedy před sebou dobrá léta, lepší než byla ty po Naganu, kdy Česko na chvíli propadlo sebeklamu, že se od nikoho učit nepotřebuje, protože umí hokej skoro nejlíp na světě.